

EXECUTIVE SUMMARY

Migrant and Child Labor in Thailand's Shrimp and Other Seafood Supply Chains

LABOR CONDITIONS AND THE DECISION TO STUDY OR WORK

The Asia Foundation

Improving Lives, Expanding Opportunities

International
Labour
Organization

**Migrant and Child Labor in Thailand's
Shrimp and Other Seafood Supply Chains**
Labor Conditions and the Decision to Study or Work

EXECUTIVE SUMMARY

**Bangkok, Thailand
September 2015**

Migrant and Child Labor in Thailand’s Shrimp and Other Seafood Supply Chains: Labor Conditions and the Decision to Study or Work

Copyright © 2015 The Asia Foundation and International Labour Organization.

The responsibility for opinions expressed in signed articles, studies and other contributions rests solely with their authors, and publication does not constitute an endorsement by The Asia Foundation or the International Labour Office of the opinions expressed in them.

Reference to names of firms and commercial products and processes does not imply their endorsement by The Asia Foundation or the International Labour Office, and any failure to mention a particular firm, commercial product or process is not a sign of disapproval.

Funding for this report was provided by the United States Department of Labor and Stanford University. This guideline does not necessarily reflect the views or policies of the United States Department of Labor or Stanford University, nor does mention of trade names, commercial products, or organizations imply endorsement by the United States Government or Stanford University.

International
Labour
Organization

Published by The Asia Foundation and International Labour Organization

Foreword

This report is the product of a partnership between the International Labour Organization (ILO) and The Asia Foundation (the Foundation) in designing and conducting a research study on *Migrant and Child Labor in Thailand's Shrimp and Other Seafood Supply Chains: Labor Conditions and the Decision to Study or Work*.

The study aims to strengthen the evidence base on child labor and the labor conditions of migrant workers in Thailand's shrimp and other seafood supply chains, with a particular focus on communities engaged in these industries. Its objective is to provide practical, empirically grounded policy recommendations that can be discussed with different stakeholders and considered by both national and provincial governments and industry. The study draws on a combination of existing evidence and data from the ILO's work in Thailand and supplementary qualitative information generated through focus group discussions, key informant interviews, and consultations with stakeholders.

The research methodology includes certain features that are intended to enhance the practical significance and value of the report. First, the research involves an integrated analysis of three independent datasets collected in the context of ILO's recent engagement, with a focus on work, education, and health issues among migrant children working in shrimp and seafood processing. Second, the comparative value chain analysis of Thailand's canned tuna and shrimp processing sectors examines labor issues throughout these value chains, acknowledges the differences between these sub-industries, highlights ways in which each sub-industry has achieved success in improving labor standards, and identifies actionable steps for further improvement. Third, the report presents an extended analysis of the decisions made by migrant families to send their children to school, to alternatively engage in various forms of work, or both. It concludes with recommendations for sustainable strategies that policy makers and industry may consider adopting to promote and enforce sound labor practices in the shrimp and other seafood processing industries, to work to eliminate child labor from the value chain, and to increase access to education among migrant children living in Thailand.

The report reflects the conceptual design, research, and analytical efforts of a team of distinguished specialists convened by the Foundation, which implemented the project under the direction and guidance of Ms. Simrin Singh, Senior Specialist on Child Labour with the ILO Decent Work Technical Support Team for East and Southeast Asia and the Pacific; Mr. Tuomo Poutiainen and Ms. Birgitte Krogh-Poulsen, former Project Managers, ILO-IPEC Thailand; Dr. Aphitchaya Nguanbanchong, Monitoring and Evaluation Officer, ILO-IPEC Thailand; and Ms. Chitrapon Vanaspong, Consultant (Education Specialist), ILO-IPEC Thailand.

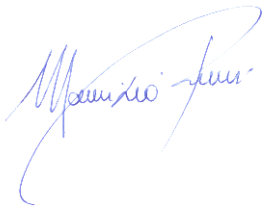
Special thanks are extended to team leader Dr. Ellen Boccuzzi, the Foundation's Acting Director of Governance and Law, who provided overall direction for the research and served as lead author of the report. The core research team included four distinguished technical specialists: Dr. Suthikorn Kingkaew, Director of the Consulting Networking and Coaching Center of Thammasat University; Dr. Kiatanantha Lounkaew, Assistant to the Vice President for Research, Dhurakij Pundit University; Ms. Nicola Pocock, Ph.D. candidate at the London School of Hygiene and Tropical Medicine; and Ms. Veronique Salze-Lozac'h, the Foundation's Chief Economist and Senior Director of Economic Development. Dr. Suthikorn was supported by Dr. Prasert Sinsersuksakul, Ms. Nattaporn Suthatartrakul, and Ms.

Waranya Sittisomrueng, while Dr. Kiatanantha was supported by Ms. Pornpimon Singhasem, Ms. Waranchana Thairat, and Ms. Winyuda Dangtem.

The core research team was also supported by a number of Asia Foundation program and technical specialists: Mr. Farouk Chowdhury, former Senior Economist and Director of Survey Research, Bangladesh; Ms. Yupa Phusahas, Senior Program Officer, Thailand; Ms. Arpaporn Winijkulchai, Program Officer Thailand; Mr. Nicolas Picard, Program Officer, Economic Development; Ms. Amy Warren, Program Officer, Economic Development; and Mr. Victor Bernard, Program Associate, Thailand. Ms. Nancy Kelly, Director, Design and Production, Global Communications and Mr. John Rieger, Editor, Global Communications provided technical and editorial support for the publication.

The ILO and The Asia Foundation extend their thanks to the many stakeholders—including government officials, civil society leaders, industry representatives, and workers in the shrimp and other seafood processing industries—who generously shared their time, insights, and experience.

The partners gratefully acknowledge the generous financial support for the study provided by the U.S. Department of Labor and Stanford University.

Maurizio Bussi
Officer-in-Charge
ILO Country Office for Thailand,
Cambodia and Lao PDR

Kim McQuay
Country Representative for Thailand
The Asia Foundation

Table of Contents

Executive Summary

Findings on Labor Issues	8
Recommendations on Labor Issues	10
Findings on Migrant Education	13
Recommendations on Migrant Education	15

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

ข้อค้นพบต่อประเด็นแรงงาน	21
ข้อเสนอแนะต่อประเด็นแรงงาน	24
ข้อค้นพบต่อการศึกษาของแรงงานข้ามชาติ	29
ข้อเสนอแนะต่อการศึกษาของแรงงานข้ามชาติ	31

EXECUTIVE SUMMARY

This research study draws on existing evidence and data from the earlier ILO/IPEC Thailand research projects¹, and supplements it with qualitative information generated through focus group discussions (FGDs), key informant interviews (KIIs), consultations with key stakeholders, and other methodologies.

The purpose of this study is twofold: first, to strengthen the evidence base on child labor and labor conditions in the shrimp and seafood supply chain and within the communities engaged in the shrimp and seafood processing industries; and second, to provide practical and empirically grounded policy recommendations that can be discussed with different stakeholders and utilized by both national and provincial governments.

The research study and associated policy analysis take a socioeconomic approach in exploring how available data can inform our understanding of: (i) the social and economic impacts of migration into land-based shrimp and other seafood processing industries on migrant communities and Thailand more broadly; (ii) attitudes among industry workers and employers; (iii) labor conditions within the industry; (iv) exploitation of migrant workers; (v) access to services by migrant workers and their children; and (vi) related issues and considerations.

This report builds on the ILO's work to date in three ways. First, the research involves an integrated analysis of three independent datasets collected in the context of ILO's recent engagement, with a focus on work, education, and health issues among migrant children working in shrimp and seafood processing. Second, the comparative value chain analysis of Thailand's canned tuna and shrimp processing sectors examines labor issues throughout these value chains, acknowledges the differences between these sub-industries, highlights ways in which each sub-industry has achieved success in improving labor standards, and identifies actionable steps for further improvement. Third, the report presents an extended analysis of the decisions made by migrant families to send their children to school, to alternatively engage in various forms of work, or both. It concludes with recommendations for sustainable strategies that policy makers and industry may consider adopting to promote and enforce sound labor practices in the shrimp and other seafood processing industries, to work to eliminate child labor from the value chain, and to increase access to education among migrant children living in Thailand.

¹ Thailand Development Research Institute, *Baseline Survey on Child Labor in Selected Province in Thailand Selected Province in Thailand Samut Sakhon and Surat Thani Provinces* (Thailand: TDRI, 2013). The Department of Mathematics and Statistics, University Prince of Songkhla, The International Labour Organization (ILO), *Baseline Survey on Child Labour in Selected Areas where Shrimp and Seafood Related Industries are Condensed in Nakhon Si Thammarat and Songkhla Provinces 2011-2012* (Thailand: PSU, 2013). Dhurakij Pundit University Research Center. *Baseline Survey of Migrant Communities in Samut Sakhon Province* (Thailand: DPU, 2014)

Background

Land-based shrimp and seafood processing constitute a vital part of Thailand's USD \$7 billion seafood export industry.² Thailand is a world-leading supplier of canned tuna, with an annual revenue of USD \$1.1 billion that accounts for 53 percent of the global canned tuna trade. Its shrimp production and processing industries generate more than USD \$2 billion per year.

As tuna canning and shrimp processing are labor intensive, Thailand has taken advantage of its access to low-cost migrant labor from neighboring countries, particularly Myanmar, to support the industry. Thailand's canned tuna processing industry employs approximately 200,000 workers throughout its value chain. It is estimated that approximately 60 percent of these workers are migrant workers, primarily from Myanmar. The shrimp industry employs 700,000 workers, 80 percent of whom are migrant workers, primarily from Myanmar.³

Thailand's canned tuna industry is export-oriented, with approximately 95 percent of total production destined for overseas markets, particularly the United States, Europe, and Japan. Approximately 50 percent of total shrimp production is exported to these countries, while the other half is distributed domestically through wholesale and retail markets.

This study found significant differences in labor standards and oversight between processing operations that were part of export-oriented value chains and those that were connected to the domestic market. The Thai canned tuna industry is characterized by strong monitoring mechanisms and labor standards, as pressure from overseas buyers has compelled Thai canned tuna processors to achieve and maintain high quality, labor, and environmental standards in their processing operations. Importantly, the Thai canned tuna industry is highly consolidated, with 18 players in the industry, all of whom are members of the Thai Tuna Industry Association (TTIA). The supply of raw tuna is itself controlled by only three traders: FCF, Itochu, and Tri-Marine. This highly integrated system allows for strong controls throughout the value chain.

The Thai shrimp industry, in contrast, is highly diverse, with a large number of players operating in different parts of the value chains. These include more than 10,000 grow-out farms, several hundred traders, approximately 1,000 primary contract processors, and more than 100 export processors. This diversity has made it very difficult for Thai government authorities to regulate all entities. In addition, Thai shrimp production is divided, with 50 percent of production bound for export and another 50 percent supplying the domestic market. In response to pressures from overseas buyers and governments of importing countries, export processors have taken steps to improve their value chains, exerting influence over other actors in the chain and forcing them to improve their standards; however, the lack of clear regulation and standards enforcement in the processing of shrimp products for the domestic market in particular (given the absence of pressure from overseas buyers) gives rise to various problems in the industry. The exploitation of immigrant labor, in particular, remains a key challenge to be addressed.

Against this industry backdrop, this research identified a number of key issues relating to migrant children working in the shrimp and seafood processing industries, particularly with

² Food and Agriculture Organization (FAO), *The State of World Fisheries and Aquaculture 2012*. (Rome: FAO, 2012), 71.

³ These numbers are estimates provided by Thai seafood industry experts who served as key informants for this study.

regard to the nature and conditions of their work, as well as their perceptions of work vs. education.⁴

Findings on Labor Issues

Children working in the shrimp and seafood industries were more frequently exposed to occupational hazards than children working in other industries: Much higher proportions of children in the shrimp and seafood industries worked with fire, gas, or flames (25.9 percent), compared to other industries (12.7 percent). In shrimp and seafood, 23.3 percent of children were working in wet and dirty conditions, compared to 7.6 percent in other industries. Generally, older children working in the shrimp and seafood industries appear to be more exposed to workplace hazards than younger children. Follow-up interviews revealed that these hazardous working conditions also apply to home-based work, with home-based work rendered more hazardous during the early morning and late evening working hours as a result of poor lighting conditions.

Children in the shrimp and seafood industries were twice as likely to incur injuries as children working in other industries: 19.4 percent of children in the shrimp and seafood industries reported workplace injuries, compared to 8.4 percent in other industries. In Samut Sakhon and Surat Thani, children in the seafood industry appear to be at greater risk of being injured (11.1 percent) or having a health problem (14.8 percent) compared to children in the shrimp industry (6.3 percent and 4.6 percent, respectively)

One-fourth of migrant workers in the Thai shrimp industry are irregular: Based on interviews with experts, this study estimates that approximately one-fourth of the 560,000 immigrant laborers in the shrimp industry are working without proper registration. Irregular workers are concentrated in labor-intensive activities and in firms that are less exposed to international networks and pressure, including farming, sorting shrimp, and simple processing under small contract manufacturers. The informal nature of these production units implies that they are difficult to monitor and regulate. Such workers are also subject to irregular and uncertain employment.

High proportions of children reported not having any safety equipment: 44.3 percent of children working in the shrimp and seafood industries reported having no personal protective equipment (PPE). Given the occupational hazards that children face as detailed above, the consequences of not having PPE can be serious. Additionally, for children in the shrimp and seafood industries who did have safety equipment such as suits, boots, gloves, and helmets, this study found that three-quarters provided their own equipment. There were also significant differences between migrant and Thai working children, with only 9 percent of migrant children receiving such safety equipment from their employers, compared with 40 percent of Thais.

Migrant children in the seafood and shrimp industries worked longer hours on average than did Thai children, and in all provinces some children worked above the legally permitted limit: Among children in the shrimp and seafood industries, migrant children were working around 6 hours per week longer on average than Thai children (49.6 hours and 43.2 hours, respectively). Nakhon Si Thammarat and Songkhla had the highest proportion of children working above the legally permitted 48 hours/week (18.4 percent), followed by Surat Thani

⁴ Findings draw from quantitative analyses of earlier IPEC studies as well as new qualitative research conducted under this project.

(12.5 percent) and Samut Sakhon (10.9 percent). In the Dhurakij Pundit University Research Center (DPU) study, migrant children worked a mean of 50.4 hours/week.

Few working children were aware of child labor laws: No children working in the shrimp and seafood industries in Surat Thani were aware of the child protection law. Among working children surveyed in Samut Sakhon, more children in the shrimp industry were unaware of the law (78.3 percent) than children in seafood (62.9 percent) or children in other industries (45.7 percent).

Nearly seventy percent of working children did not have a contract: Among shrimp and seafood workers, 69.6 percent did not have a contract, followed by 27.1 percent who had verbal contracts. Very few children—only 3.2 percent—had written contracts.

Consolidation of the Thai canned tuna industry has enabled stronger controls and oversight throughout the value chain: Thailand's canned tuna industry was found to be highly consolidated, with 18 players in the industry, all of whom are members of the Thai Tuna Industry Association (TTIA). The supply of raw tuna is itself controlled by only three integrated traders: FCF Fishery Company Ltd., Itochu Corporation, and Tri-Marine. Together these three trading firms control more than half of the global trade of cannery-grade tuna through contractual agreements with small and medium-sized operators, with tuna trading the most concentrated part of the value chain. This highly integrated system allows for strong controls, since a small number of players exert strong control on the market and can influence activities throughout the value chain.

Labor standards and conditions in the canned tuna industry showed a marked improvement as a result of pressure from overseas buyers: The Thai canned tuna industry is export oriented, with approximately 95 percent of production destined for overseas markets. Pressure from overseas buyers and the necessity to meet international standards to remain competitive have compelled Thai canned tuna processors to achieve and maintain high quality, labor, and environmental standards in processing operations.

The diversity of players in the Thai shrimp industry has made it difficult for government authorities to regulate: The Thai shrimp industry is highly diverse and fragmented, with a large number of players operating in different parts of the value chain. The industry includes many micro and small enterprises, including more than 10,000 grow-out farms, several hundred traders, approximately 1,000 primary contract processors, and over 100 export processors. This makes it difficult for the Thai government to regulate. For instance, although shrimp grow-out farms are required to register and be licensed, it is difficult for the Department of Fisheries (DOF) to monitor them. In practice, there are unregistered farms that only culture shrimp when the market conditions are right. Some farmers also raise shrimp together with tilapia to reduce the cost of feed. These practices make up a considerable part of total shrimp farming for Thailand's domestic market. Without control under Good Agriculture Practice (GAP), these farms are more likely to employ undocumented workers and provide below-standard welfare for them. Small-scale farmers in particular face difficulties complying with the more stringent requirements set by export markets.

Due to the lower level of pressure exerted by international buyers in the shrimp industry, that industry has been slower to adopt and enforce international standards for processes and labor conditions: As half of the shrimp industry is geared toward the domestic market, there is less pressure from buyers to comply with international standards. Regulation and standards

enforcement in the processing of shrimp products continue to be uneven, particularly in production for the domestic market. This gives rise to various problems in the industry, including the exploitation of immigrant labor and child labor.

Export processors in the Thai shrimp industry have taken positive steps to improve labor standards throughout the value chain: The study found significant differences in labor standards and oversight between processing operations that were part of export-oriented value chains and those that were connected to the domestic market. Thai shrimp production is divided, with 50 percent of production bound for export and another 50 percent supplying the domestic market. In response to pressures from overseas buyers and governments of importing countries, export processors in the Thai shrimp industry have taken steps to improve their value chains, exerting influence over other actors in the chain and forcing them to improve their standards. This is particularly true of secondary processing that occurs in factories, which is subject to stricter standards requirements by overseas buyers and regulation by authorities that processing that occurs in less formal venues.

Recommendations on Labor Issues

Recommendations for Policymakers:

Increase the focus on labor issues within the validation and oversight process: Policymakers should make a concerted effort to improve labor standards within the validation and regulation process, with a particular focus on law enforcement and workplace inspection. In addition, under the existing Good Labour Practices (GLP) programme, the Thai Government's leadership of the Task Force chaired by the Ministry of Labour (MOL) and Department of Fisheries (DOF) should include more regular meetings to encourage active application of the prescribed practices. GLP Task Force members (representing Thai industrial associations, trade unions, and NGOs; the ILO in its technical advisory capacity; and buyers in an observer capacity) should use GLP as a guideline for appropriate labor practices and good labor conditions, making compliance with GLP a competitive advantage for Thailand

Close gaps in registration requirements: Labor brokers should be monitored through licensing by the Department of Employment (DOE) to enforce fair treatment of migrant workers. Labor brokers should be responsible for supporting and helping workers through the duration of employment in Thailand, including through the provision of or referral to legal consultations, as well as through support for securing health insurance and facilitating access to social welfare.

Simplify the registration and national verification processes: Given the large number of unregistered migrants currently working in Thailand and their important role in the shrimp and seafood sectors, it is essential to simplify the migrant registration and national verification processes to ensure that irregular migrants be brought into regular status. In parallel, employers should be encouraged to employ regular migrants through greater monitoring and oversight.

Improve efforts to tighten the supply chain to allow more effective monitoring and encourage businesses to employ registered migrants: The highly fragmented nature of the seafood processing industry has made it difficult to establish and maintain standards, with the development of an enforcement mechanism that reaches every part of the industry especially challenging. To address gaps in regulation, efforts should be made to tighten the shrimp supply chain, looking to the canned tuna sector as a model.

Make legal avenues more accessible to potential migrant workers by reducing cost and time taken for processing: The procedures for migrating through legal channels should be reviewed and streamlined by the governments of Thailand and neighboring countries in consultation with social partners, identifying which documents and what steps are duplicative or unnecessary. Regular migration must also offer better protection from the risks of migration to make legal migration a more attractive prospect. This should also reduce the comparative advantages of illegal migration channels, making them less attractive to migrants.

Ensure compliance with labor standards by subcontracted employers: If subcontracting agencies employ migrant workers, the Thai government should ensure that they bear statutory responsibilities/liabilities as employers under the relevant labor laws—including the Alien Working Act, the Labour Protection Act (1998), the Social Security Act, and the Workmen’s Compensation Act.

Focus efforts to improve labor conditions in primary processing on Samut Sakhon first: Since more than half of primary processors are based in Samut Sakhon, it may be economical to focus initial efforts on this area and its connection to Bangkok—the center of domestic demand and a transportation hub for seafood exports.

Ensure awareness of the Thai government’s commitment to equal treatment with regard to labor protection: It is essential to widely disseminate the Thai government’s commitment to provide equal treatment with regard to labor protection, under the Labour Protection Act (1998), regardless of nationality and legal status.

Provide support services that are accessible to migrants: The Thai government and the governments of migrant-sending countries should provide support services and cooperate with NGOs and trade unions to establish channels through which to disseminate information on policies and procedures, and to facilitate migrants’ access to services, including complaint mechanisms.

Ensure effective coordination among government departments involved in migration management: The committees managing labor migration in sending countries and in Thailand should include representatives from all key government departments involved in migration management, including labor, immigration, health, and social welfare.

Strengthen collection and dissemination of data on migrant workers: Data on migrant workers should be strengthened, through greater interagency collaboration at the national and subnational levels, and through regional harmonization of data from sending countries. This includes the regular exchange of labor market information, administrative records on regular migration through the MOU and the registration/nationality verification processes, as well as data on deportations and irregular migration, and analysis of trends and patterns. Processes for correcting discrepancies in data should be established.

Raise awareness of the value of migrant labor: Research on the role of migrant labor and its value added in the Thai canned tuna and shrimp value chains can help raise public awareness of the value of migrant labor in these sectors and the negative impact a shortage of such labor would have on the Thai economy. This recommendation also applies to non-government stakeholders.

Recommendations for Non-Government Stakeholders:

Encourage international buyers to be more vigilant and engage more directly with their suppliers to help them implement international standards, including for labor: Independent monitoring of the implementation of GLP standards will encourage businesses to comply with a set of criteria that ensures safe labor conditions for all. Involving international buyers in multipartite meetings in which international buyers, national businesses, national and local authorities, workers' representatives, and NGOs participate could lead to commonly agreed-upon steps to upgrade the Thai seafood industry.

Implement programs that promote GLP standards among small businesses: As multiple stakeholders in the GLP taskforce develop guidelines for GLP standards across the fisheries industry, opportunities will be created for greater collaboration among the public and private sectors and civil society. Small business owners in particular can benefit from NGO initiatives designed to increase their knowledge and awareness of GLP.

Develop the capacity of SMEs working in shrimp processing to improve their labor conditions: The lack of concentration in the shrimp industry and the large number of SMEs in the sector make it difficult for authorities and large companies to monitor labor conditions throughout the value chain. NGOs could work more closely with larger companies and public authorities to reach out to micro and small enterprises and help them build labor management practices that align with international standards.

Conduct additional research on the topic of hazardous work among children and adolescents in Thailand: Additional research on hazardous work among children is needed to enhance our understanding of this subject. Future research should include a wider range of occupational hazards specific to the shrimp and seafood sectors.

Encourage employers to ensure that children aged 5-14 are not engaged in work:⁵ This study found that high proportions of young working children—one in three—suffered injuries while working. In cases where parents bring young children to worksites, business owners should ensure that these children are in safe environments and not conducting work. Ideally, parents should bring children to day care or school rather than to their worksites.

Include the brokerage and registration fees of migrant workers in the costs paid by employers when hiring a migrant worker: As part of efforts to close gaps in the registration process, the brokerage and registration fees of migrants should be paid by employers. This will reduce the potential for debt bondage and other vulnerabilities.

Ensure that children 15-17 have access to an advocate for work-related problems: Among children in the shrimp/seafood industries in Nakhon Si Thammarat and Songkhla, one in 10 children did not know who they could turn to for help with work-related problems, and one in four said they had no one to turn to for such problems. Private sector employers can help

⁵ Thailand's 1998 Labor Protection Act (LPA) outlines conditions for the employment of young workers. Children below the age of 15 are prohibited from working in Thailand, with the implication that any individual under 15 years of age who is working is classified as child labor. Child labor is coded positively for:

- Anyone under 15 years of age who is working at least one hour per week
- OR: Ages 15-17 and working in hazardous work
- OR: Ages 15-17 and working more than 48 hours/week
- OR: Ages 15-17 and working between 10:00 p.m. and 6:00 a.m.

address this issue by identifying a point person for workers to turn to within the workplace, and NGOs can provide similar assistance at the community level.

Recommendations for Multi-Stakeholder Efforts:

Establish a regional forum for improved regional value chain management in the seafood sector: A regional forum including government, the private sector (producers as well as domestic and international buyers), international organizations, and NGOs would provide a platform for the discussion of best practices in management and oversight in support of improved labor conditions across the value chain.

Findings on Migrant Education

One in three children was not in school, and boys were disproportionately affected: Among children in the shrimp and seafood industries, only 56.4 percent were attending school or non-formal education centers. One in three children (40.7 percent) were currently not attending any school. Samut Sakhon had the highest proportion of children not attending school (78.6 percent). Over a third of children in Surat Thani (43.5 percent) were not in school, followed by 30.1 percent in Nakhon Si Thammarat.

Over three times as many boys as girls were not attending school in Surat Thani (85.7 percent and 25.0 percent respectively); twice as many boys as girls were not attending school in Songkhla (33.6 percent and 14.2 percent respectively). Higher proportions of girls were attending school than boys in all provinces surveyed.

Second children, particularly girls, were disproportionately taken out of school to care for siblings: Parents in all three provinces noted that one of the older children had to take on the responsibility of looking after the younger ones. As most of these families had a child of working age (15 or above), the typical age for such a caregiver was 12. The responsibility to take care of younger dependents therefore fell on the second child; if that child happened to be a girl, it would be more likely that she would have to remain home to oversee the younger dependents.

A much higher proportion of girls did household chores in all provinces compared to boys, with 90.2 percent of girls doing chores compared to 61.2 percent of boys (data not shown).

Nearly all migrant children who had never attended school gave work as the reason: Among working migrant children in the DPU survey, only a very low proportion of children in the shrimp and seafood industries had ever attended school (3.9 percent). Among the 192 migrant children who had never attended Thai school and who had worked in the past week, almost all (96.2 percent) cited having to work as the primary reason they had never attended school.

Migrants' earning power was not significantly increased by their completion of primary or secondary education: Statistical analysis found that the ability to speak Thai increased the average daily wage of a migrant who works in seafood-related industries by about 1.54 percent. For a person working at a peeling shed who earns 300 baht per day, the ability to speak Thai would increase that person's daily earnings to 304.5 baht. In contrast, one hour of extra work would add another THB 50-60 to that individual's daily wage. Decisions to leave school for work in part reflect this economic calculation.

Parental debt and mobility were linked to lower enrollment among children: Household debt was a factor leading parents to choose work over education for their children. Debt was cited by several respondents as a reason a family might suddenly relocate to a new area, withdrawing children from school and in some cases driving the family underground, thus impeding children's access to school in the future.

Parents who believed they would remain in Thailand for the foreseeable future were more likely to send their children to school: Migrants who were confident that they would be able to remain in Thailand for an extended period were more inclined to send their children to school. This was particularly true for those migrants who knew they would remain in Thailand at least until their children reached the working age of 15, as they viewed schooling as important in improving their children's employment prospects.

Parents who believed they would return to Myanmar soon were more likely to have their children work or to enroll them in a Burmese-language school: Families who saw their time in Thailand as limited were more likely to focus on generating income in the short term. This effort sometimes extended to children, who were expected to help contribute to the family income, often through home-based work. However, respondents also revealed that Burmese-language schooling was seen by such families as an attractive option, as it prepared students for reintegration into the Myanmar school system (and Myanmar culture more broadly).

The practice of transitioning migrant children into the Thai formal school system at the first grade level (even when migrant children are significantly older than their Thai peers) has been linked to problems for schools, students, and teachers, as well as to higher drop-out rates among migrant children: Parents, school administrators, and NGO leaders described challenges associated with the practice of transitioning migrant children to Thai schools at the first grade level. While this practice ensures that migrant children gain exposure to the full primary school curriculum, it is also associated with high drop-out levels among migrant children. Migrant parents noted that their children felt embarrassed about being paired with Thai students who were many years their junior. Teachers and school administrators also noted the challenges of teaching a classroom with substantial age heterogeneity, while NGO leaders cited instances in which the older children grasped the material more readily (due in part to their age), fostering resentment among Thai parents and low-level conflict within the school community.

Recommendations on Migrant Education

Recommendations for Policymakers:

Improve migrant children's access to early childhood education centers: Migrant children should be encouraged to enroll in childcare centers managed by the Ministry of Social Development and Human Security located in every *tambon* (sub-district), with the local budget adjusted to accommodate these children. Migrant children should be encouraged to begin early learning centers when they are three to four years old, ensuring that they become proficient enough in Thai to enter formal Thai schools at the first grade level with their peers.

Place migrant children with their age peers when they enter formal Thai schools: To support better integration of migrant students into formal Thai schools, school administrators should transition migrant children into classrooms with Thai children who are close to their own age (rather than requiring all migrant children to begin in first grade, regardless of age). Prior to entering a formal Thai school, migrant children should be provided with Thai language training and tutoring on key aspects of the curriculum.

Maintain low school fees: While all children have access to education in Thailand regardless of registration status, this research found that the children of undocumented migrants were less likely to enroll in school, as their families had lower incomes than documented migrants and were therefore less able to pay fees. Fees associated with school attendance should be kept low so as not to exclude these children.

Ensure that part-time schooling is available for migrant children, particularly those in the 15-17 legal working age group: Part-time classes and vocational school offer excellent opportunities for these children to continue their education while working (as opposed to dropping out to work full time). Flexible educational modalities for children aged 13 and above can encourage these children to stay in school beyond the transition to junior high, when many are currently dropping out in favor of work.

Establish school-based vocational training programs for children aged 13-14: Migrant parents who are confident that they will remain in Thailand until their children reach the working age of 15 are more inclined to send their children to school. Providing vocational training linked to market needs (and if possible, to employment at age 15) would provide a strong incentive for parents to keep their children in school. Such a program could also help employers fill positions in key areas where there is a labor shortage.

Consider establishing a government-run education fund for migrant children: Given the importance of school attendance as a means of stemming child labor, the government should consider having employers pay into a fund supporting migrant education in Thailand as part of their application to bring migrant workers into the country. The education fund could subsidize the operation of centers providing transitional education to migrants and helping them effectively integrate into the formal Thai system.

Support bilateral cooperation on educational equivalency: As part of the MOU process, efforts should be made to establish a clear framework for educational equivalency between migrant-sending countries and Thailand.

Ensure that education provided to migrants is of high quality: High-quality education is essential for human development and the development of productive citizens. Moreover, high-quality education supports better student retention rates and is therefore an important incentive for migrant families to choose education over work for school-age children. Regular and standardized monitoring and evaluation of teachers of migrant children will help ensure quality.

Make support services available to children currently in school with the goal of continuing education: Given the extremely high levels of interest in continuing education among those who are already in school, and the substantial percentages who drop out after primary school and again upon turning 15, support services should be made available to children in school to help them navigate challenges associated with dropping out.

Recommendations for Non-Government Stakeholders:

Increase education and advocacy in migrant communities: Thailand recently implemented a change in the registration process, allowing migrant workers to renew their work permit after a brief period out of the country. By giving migrants the assurance that they can stay in Thailand long-term (as long as they continue to have productive working relationships with their employers), these migrants will be far more invested in a life in Thailand for themselves and their children, with a significant effect on migrant parents' willingness to send their children to primary school.

Conduct outreach on the right to education and its benefits among working children aged 13-17: A significant portion of older children working in shrimp and seafood processing who were not currently in school indicated that they were unsure of whether they wanted to enter school. This represents an opportunity among this group to raise awareness of migrant children's right to access school in Thailand, and of the benefits of education more generally.

Support the transition of migrant children into Thai schools: NGOs and the private sector can help support the successful transition of migrant children into Thai schools, by helping to identify teachers who speak both Thai and Burmese to serve as tutors for children as they prepare to enter the formal Thai school system and for a period of time after their transition, and by working together with government to help train these teachers to meet the specific needs of migrant children who are entering the Thai school system for the first time.

Support improved relations and understanding between Thais and migrants: NGOs and the private sector can support better educational and social outcomes for migrant children by working to increase mutual understanding among Thais and migrants living in the same community. Community-based activities that promote understanding of and respect for both cultures, as well as a sense of investment in a shared community, will provide an important foundation on which to build successful educational interventions for migrant children.

Provide financial assistance and/or incentives to migrant families to keep children in school: Employers of migrant workers should consider providing financial and other incentives to facilitate migrant children's enrollment and ongoing schooling. Incentives can include school uniforms, learning materials, teacher salaries, school equipment, classroom space, free transportation from migrant communities to learning centers or schools, free lunch, and financial rewards in the form of scholarships for migrant children who perform well in schools.

Recommendations for Multi-Stakeholder Efforts:

Establish a multi-stakeholder platform to address challenges related to migrant education: Government, NGO, and private sector stakeholders should come together to establish a multi-stakeholder platform to address challenges related to migrant education. The platform should support coordination on roles and responsibilities for implementing the recommendations in this report and other actions in support of improved access and quality of migrant education.

แรงงานข้ามชาติ
และเด็กทำงานในห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain)
สินค้าแปรรูปกุ้งและอาหารทะเลในประเทศไทย
สภาพการทำงานและการตัดสินใจเลือกทำงานหรือเลือกการศึกษา

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

กรุงเทพฯ ประเทศไทย
มิถุนายน พ.ศ. 2558

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

การศึกษาวิจัยฉบับนี้ใช้หลักฐาน ข้อมูลและผลการศึกษาของโครงการวิจัยประเทศไทยขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ILO/IPEC⁶ ช่วงก่อนหน้า (พ.ศ. 2555 – 2557) และปรับปรุงเพิ่มเติมโดยข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสนทนากลุ่ม การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก การปรึกษากับกลุ่มผู้มีส่วนได้เสีย และวิธีการวิจัยอื่นๆ

วัตถุประสงค์ของงานศึกษามี 2 ประการคือ (1) เพื่อให้หลักฐานชัดเจนมากขึ้นเรื่องเด็กทำงานและสภาพการทำงานในห่วงโซ่อุปทาน (supply chain) สินค้าแปรรูปกุ้งและอาหารทะเลอื่นๆ รวมถึงในชุมชนที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมแปรรูปกุ้งและอาหารทะเล และ (2) เพื่อให้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่นำไปปฏิบัติได้ และมีข้อมูลเชิงประจักษ์รับรอง ซึ่งสามารถนำไปปรึกษาหารือในกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียที่หลากหลาย และภาครัฐนำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งระดับชาติและระดับจังหวัด

การศึกษาวิจัยและการวิเคราะห์เชิงนโยบายนี้ใช้มุมมองด้านเศรษฐศาสตร์สังคมในการสำรวจข้อมูลที่มีอยู่ว่าจะสามารถทำให้อะไรเข้าใจได้ อย่างไรก็ตาม (1) ผลกระทบทางสังคมและเศรษฐกิจของแรงงานข้ามชาติในอุตสาหกรรมแปรรูปกุ้งและอาหารทะเลที่มีฐานการผลิตบนบ่อต่อชุมชนของแรงงานข้ามชาติและประเทศไทยในวงกว้างมากขึ้น (2) ทิศนคติระหว่างแรงงานในภาคอุตสาหกรรมและนายจ้าง (3) สภาพการทำงานในอุตสาหกรรมนี้ (4) การแสวงหาผลประโยชน์จากแรงงานข้ามชาติ (5) การเข้าถึงบริการของแรงงานข้ามชาติและบุตรหลาน และ (6) ประเด็นและข้อควรพิจารณาอื่นๆ

รายงานฉบับนี้พัฒนาจากงานศึกษาสามเรื่องล่าสุดของ ILO ได้แก่ (1) การวิจัยที่เชื่อมโยงการวิเคราะห์แบบบูรณาการข้อมูล 3 เรื่องที่เป็นอิสระต่อกัน ซึ่งรวบรวมขึ้นภายใต้บริบทพันธกิจปัจจุบันของ ILO ที่เน้นในประเด็นการทำงาน การศึกษา และสุขภาพของเด็กทำงานในกระบวนการแปรรูปกุ้งและอาหารทะเล (2) การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบเรื่องห่วงโซ่คุณค่า (value chain) ของปลาทูน่ากระป๋องและการแปรรูปกุ้งในประเทศไทย ซึ่งพิจารณาถึงประเด็นแรงงานผ่านห่วงโซ่คุณค่า การยอมรับถึงความแตกต่างระหว่างอุตสาหกรรมสองประเภท

⁶ Thailand Development Research Institute, *Baseline Survey on Child Labor in Samut Sakhon and Surat Thani Provinces in Thailand* (Thailand: TDRI, 2013). The Department of Mathematics and Statistics, University Prince of Songkhla, The International Labour Organization (ILO), *Baseline Survey on Child Labour in Selected Areas where Shrimp and Seafood Related Industries are Condensed in Nakhon Si Thammarat and Songkhla Provinces 2011-2012* (Thailand: PSU, 2013). Dhurakij Pundit University Research Center. *Baseline Survey of Migrant Communities in Samut Sakhon Province* (Thailand: DPU, 2014)

การศึกษาครั้งนี้ได้พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเรื่องมาตรฐานด้านแรงงานและการตรวจสอบระหว่างการดำเนิน การแปรรูป ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่คุณค่า (value chain) ในสินค้าส่งออก และการดำเนิน การที่เชื่อมโยงกับตลาดภายในประเทศ อุตสาหกรรมทูน่ากระป๋องของไทยมีลักษณะพิเศษที่มีกลไกการตรวจติดตามและมีมาตรฐานด้านแรงงานที่เข้มแข็ง ซึ่ง เกิด จาก แรงกดดัน ของ ผู้ซื้อ จาก ต่าง ชาติ ช่วยผลักดันให้ผู้แปรรูปปลาทูน่ากระป๋องของไทยต้องมีและสามารถรักษามาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม มาตรฐานด้านแรงงาน และคุณภาพสูงในการดำเนินการแปรรูป ที่สำคัญคือ อุตสาหกรรมทูน่ากระป๋องในประเทศไทยนั้นเกิดจากการรวมตัวกันของผู้ประกอบการรายใหญ่ 18 รายของอุตสาหกรรมทูน่ากระป๋อง ซึ่งทุกรายล้วนเป็นสมาชิกของสมาคมอุตสาหกรรมปลาทูน่าแห่งประเทศไทย (TTIA) การจัดหาทูน่าดิบก็ควบคุมกันเองโดยผู้ค้าเพียงสามราย ได้แก่ เอฟซีเอฟ (FCF) อิโตชู (Itochu) และไทร-มารีน (Tri-Marine) โดยระบบที่มีการรวมตัวกันของผู้ประกอบการรายใหญ่เช่นนี้ช่วยให้เกิดการควบคุมได้อย่างเข้มแข็งตลอดทั้งห่วงโซ่คุณค่า (value chain)

ในทางตรงกันข้าม อุตสาหกรรมกุ้งในประเทศไทยกลับมีความหลากหลายอย่างสูง มีผู้ประกอบการจำนวนมากดำเนินการอยู่ในส่วนที่แตกต่างกันของห่วงโซ่คุณค่า ซึ่งรวมถึงฟาร์มเลี้ยงกุ้งที่มีมากกว่า 10,000 แห่ง ผู้ค้าหลายร้อยคน ผู้รับเหมาช่วงแปรรูปขั้นต้นประมาณ 1,000 ราย และ ผู้แปรรูปเพื่อการส่งออกมากกว่า 100 ราย ความหลากหลายเหล่านี้ทำให้เจ้าหน้าที่รัฐไม่สามารถควบคุมผู้ประกอบการทุกรายได้ นอกจากนี้การผลิตกุ้งของไทยยังถูกแบ่งเป็นเพื่อการส่งออกและเพื่อการบริโภคภายในประเทศ โดยร้อยละ 50 ของการผลิตมุ่งเพื่อการส่งออก และอีกร้อยละ 50 เป็นการบริโภคภายในประเทศ เพื่อเป็นการตอบสนองแรงกดดันจากผู้ซื้อต่างประเทศและรัฐบาลของประเทศนำเข้า ผู้แปรรูปเพื่อการส่งออกได้ดำเนินการปรับปรุงห่วงโซ่คุณค่า โดยใช้อำนาจบังคับให้ผู้ประกอบการรายอื่นในห่วงโซ่ปรับปรุงมาตรฐานของตน อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีกฎระเบียบที่ชัดเจนและไม่มีการบังคับใช้มาตรฐานในการแปรรูปผลิตภัณฑ์กุ้งสำหรับตลาดภายในประเทศ โดยเฉพาะ (เนื่องจากขาดแรงกดดันจากผู้ซื้อต่างประเทศ) จึงทำให้เกิดปัญหาต่างๆ อย่างมากในอุตสาหกรรมกุ้งไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสวงประโยชน์จากแรงงานข้ามชาติ ซึ่งเป็นความท้าทายสำคัญที่จะต้องได้รับการจัดการ

ด้วยพื้นฐานของอุตสาหกรรมเช่นนี้ งานวิจัยของเราได้ระบุถึงประเด็นหลักที่เกี่ยวข้องกับแรงงานข้ามชาติที่เป็นเด็กทำงานในอุตสาหกรรมแปรรูปกุ้งและ

อาหารทะเล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับลักษณะและสภาพการทำงาน รวมทั้งการรับรู้ต่อการทำงานและการศึกษา⁹

ข้อค้นพบต่อประเด็นแรงงาน

เด็กทำงานในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเลต้องเผชิญกับอันตรายจากการทำงานมากกว่าเด็กทำงานในอุตสาหกรรมอื่นๆ : สัดส่วนของเด็กในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเลที่ต้องทำงานเกี่ยวข้องกับไฟ แก๊ส หรือเปลวไฟ มีอัตราสูงกว่า (ร้อยละ 25.9) เมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมอื่นๆ (ร้อยละ 12.7) ในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเล เด็กจำนวนร้อยละ 23.3 ต้องทำงานในสภาพเปียกชื้นและสกปรก ขณะที่อุตสาหกรรมอื่นจะมีเพียงอัตราร้อยละ 7.6 โดยทั่วไปแล้ว เด็กที่มีอายุมากกว่าที่ทำงานในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเลจะต้องเผชิญกับอันตรายในสถานที่ทำงานมากกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า ทั้งนี้ จากการสัมภาษณ์เพื่อติดตามผลเผยให้เห็นว่าสภาพการทำงานที่เป็นอันตรายนี้ยังรวมถึงงานที่รับไปทำที่บ้าน ซึ่งเวลาทำงานช่วงเช้าตรู่และช่วงค่ำเป็นช่วงเวลาที่ก่อให้เกิดอันตรายอย่างมาก อันเนื่องมาจากมีแสงสว่างไม่เพียงพอ

เด็กในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเลมีแนวโน้มที่จะได้รับบาดเจ็บมากกว่าเด็กที่ทำงานในอุตสาหกรรมอื่นถึงสองเท่า: ร้อยละ 19.4 ของเด็กในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเลได้รับบาดเจ็บในสถานที่ทำงาน เมื่อเทียบกับเด็กร้อยละ 8.4 ในอุตสาหกรรมอื่น ๆ เด็กในอุตสาหกรรมอาหารทะเลในจังหวัดสมุทรสาครและสุราษฎร์ธานีจะมีความเสี่ยงมากในการได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 11.1) หรือมีปัญหาสุขภาพ (ร้อยละ 14.8) เมื่อเทียบกับเด็กในอุตสาหกรรมกึ่ง (ร้อยละ 6.3 และร้อยละ 4.6 ตามลำดับ)

หนึ่งในสี่ของแรงงานข้ามชาติในอุตสาหกรรมกึ่งของไทยเป็นแรงงานที่ไม่ได้จดทะเบียน: จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ การศึกษานี้ประเมินว่าประมาณหนึ่งในสี่ของแรงงานข้ามชาติจำนวน 560,000 คนในอุตสาหกรรมกึ่งทำงานโดยไม่มี การขึ้นทะเบียน แรงงานอย่างถูกต้อง แรงงานที่ไม่ได้จดทะเบียนเหล่านี้ส่วนใหญ่จะกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มงานที่เน้นการใช้แรงงาน และในกลุ่มบริษัทที่มีการติดต่อกับเครือข่ายระหว่างประเทศและได้รับแรงกดดันจากต่างประเทศน้อยกว่า ซึ่งรวมถึงผู้รับเหมาช่วงรายเล็กที่ทำฟาร์มเลี้ยงกุ้ง การคัดแยกกุ้ง และการแปรรูปกุ้งขึ้นต้น ลักษณะการผลิตที่ไม่เป็นทางการเช่นนี้บ่งชี้ถึงความยากลำบากในการกำกับและตรวจติดตาม อีกทั้งแรงงานเหล่านี้ยังไม่ได้เป็นแรงงานจดทะเบียนและมีการจ้างงานที่แน่นอนด้วย

⁹ ข้อค้นพบเหล่านี้ได้จากงานวิเคราะห์เชิงคุณภาพของการศึกษา ILO/IPEC ก่อนหน้านี้ (ค.ศ. 2012-2014) และงานวิจัยเชิงคุณภาพใหม่ที่จัดทำขึ้นภายใต้โครงการนี้

เด็กทำงานส่วนใหญ่ไม่มีอุปกรณ์ป้องกันเพื่อความปลอดภัย: มีรายงานว่าร้อยละ 44.3 ของเด็กทำงานในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเลไม่มีอุปกรณ์ส่วนตัวในการป้องกันตัวเอง จากการที่เด็กต้องเผชิญกับอันตรายในการทำงานตามรายละเอียดข้างต้น การไม่มีอุปกรณ์ป้องกันตัวเองสามารถส่งผลร้ายแรง ยิ่งกว่านั้น การศึกษานี้พบว่าเด็กทำงานในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเลที่มีอุปกรณ์ป้องกันเพื่อความปลอดภัย เช่น เสื้อ รองเท้า บูต ถุงมือ และหมวก สวมในสี่ได้จัดหาอุปกรณ์มาเอง และยังคงมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างเด็กข้ามชาติและเด็กไทยที่ทำงานอยู่ โดยมีเพียงร้อยละ 9 ของเด็กข้ามชาติได้รับอุปกรณ์ป้องกันเพื่อความปลอดภัยจากนายจ้าง เมื่อเทียบกับเด็กไทยร้อยละ 40

โ ด ย เ ฉ ลี ย แ ล ลั ว
เด็กทำงานส่วนใหญ่ที่เป็นเด็กข้ามชาติในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเลใช้เวลาทำงานนานกว่าเด็กไทย และในทุกจังหวัดเด็กบางคนทำงานนานกว่าที่กฎหมายอนุญาต: ในกลุ่มเด็กทำงานในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเล เด็กข้ามชาติใช้เวลาทำงานมากกว่าเด็กไทยโดยเฉลี่ยประมาณ 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (49.6 ชั่วโมง และ 43.2 ชั่วโมงตามลำดับ ในจังหวัดนครศรีธรรมราชและสงขลา อัตราสูงสุดที่เด็กใช้เวลาทำงานมากกว่าที่กฎหมายจำกัดไว้คือ 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (ร้อยละ 18.4) ตามด้วยสุราษฎร์ธานี (ร้อยละ 12.5) และสมุทรสาคร (ร้อยละ 10.9) จากการศึกษาของศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พบว่าเด็กข้ามชาติทำงานโดยเฉลี่ย 50.4 ชั่วโมง/สัปดาห์

เด็กทำงานเพียงไม่กี่คนที่รู้เกี่ยวกับกฎหมายแรงงานเด็ก: ไม่มีเด็กคนใดเลยที่ทำงานในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเลในจังหวัดสุราษฎร์ธานีรู้เกี่ยวกับกฎหมายคุ้มครองเด็ก จากการสำรวจกลุ่มเด็กทำงานในจังหวัดสมุทรสาคร เด็กในอุตสาหกรรมกึ่ง (ร้อยละ 78.3) ไม่รู้เกี่ยวกับกฎหมายนี้ ซึ่งมีจำนวนมากกว่าเด็กในอุตสาหกรรมอาหารทะเล (ร้อยละ 62.9) หรือเด็กในอุตสาหกรรมอื่น (ร้อยละ 45.7)

เด็กทำงานเกือบร้อยละเจ็ดสิบไม่มีสัญญาจ้าง: ในกลุ่มแรงงานอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเล ร้อยละ 69.6 ไม่มีสัญญาจ้าง ตามด้วยร้อยละ 27.1 ที่มีสัญญาจ้างแบบปากเปล่า มีเด็กจำนวนน้อยมากคือ ร้อยละ 3.2 ที่มีสัญญาจ้างเป็นลายลักษณ์อักษร

การรวมตัวของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทUNA กระป๋องในประเทศไทย ได้ช่วยให้เกิดการควบคุมและการดูแลที่เข้มแข็งทั่วทั้งห่วงโซ่คุณค่า (value chain): อุตสาหกรรมทUNA กระป๋องของไทยได้รวมตัวกันโดยผู้ประกอบการรายใหญ่ 18 ราย ทุกรายเป็นสมาชิกของสมาคมอุตสาหกรรมทUNA แห่งประเทศไทย การจัดหาทูน่าดิบจะได้รับการควบคุมกันเองโดยผู้ค้าร่วมเพียงสามราย ได้แก่ บริษัทเอฟซีเอฟ ฟิชเชอรี จำกัด,

อีโตซูคอปอเรชั่น และ ไทโร - มารีน บริษัทผู้ค้าทั้งสามรายนี้ ได้ร่วมกันควบคุมการค้าปลาทูน่าเกรดสำหรับบรรจุกระป๋องซึ่งเป็นจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของการค้าทั่วโลก ภายใต้ข้อตกลงการจ้างเหมา กับ วิสาหกิจขนาดกลาง และ ขนาดเล็ก โดยการค้าปลาทูน่าเป็นส่วนสำคัญที่สุดของห่วงโซ่คุณค่า ระบบการทำงานร่วมกันอย่างมากเช่นนี้ ช่วยให้เกิดการควบคุมที่เข้มแข็ง เริ่มตั้งแต่ผู้ประกอบการเพียงไม่กี่รายที่สามารถควบคุมตลาดได้อย่างเข้มแข็ง และมีอิทธิพลต่อกิจกรรมต่างๆ ทั้งห่วงโซ่คุณค่า

มาตรฐานและสภาพแรงงานในอุตสาหกรรมปลาทูน่ากระป๋อง แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาอย่างชัดเจน อันเป็นผลมาจากแรงกดดันจากผู้ซื้อต่างประเทศ: อุตสาหกรรมทูน่ากระป๋องของไทยมุ่งเน้นที่การส่งออก โดยประมาณร้อยละ 95 เป็นการผลิตเพื่อตอบสนองตลาดต่างประเทศ แรงกดดันจากผู้ซื้อต่างประเทศและความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามมาตรฐานระหว่างประเทศเพื่อรักษาความสม่ำเสมอ ภายใต้อุตสาหกรรมนี้ การแข่งขัน บังคับให้ผู้ประกอบการแปรรูปทูน่ากระป๋องของไทยต้องดำเนินการให้สำเร็จและรักษามาตรฐานด้านคุณภาพแรงงาน สิ่งแวดล้อมตลอดกระบวนการแปรรูปให้ได้

ความหลากหลายของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมกุ้งทำให้เจ้าหน้าที่รัฐควบคุมได้ยาก: อุตสาหกรรมกุ้งของไทยมีความหลากหลายและอยู่อย่างกระจัดกระจายมาก โดยผู้ประกอบการจำนวนมากดำเนินการอยู่ในส่วนต่างๆ ของห่วงโซ่คุณค่า (value chain) อุตสาหกรรมนี้ประกอบไปด้วยผู้ประกอบการรายย่อยและขนาดเล็ก รวมถึงฟาร์มเลี้ยงกุ้งมากกว่า 10,000 แห่ง ผู้ค้าหลายร้อยราย ผู้รับเหมาแปรรูปขั้นต้นประมาณ 1,000 ราย และผู้ประกอบการแปรรูปเพื่อส่งออกกว่า 100 ราย ทำให้เจ้าหน้าที่รัฐควบคุมได้ยาก ยกตัวอย่างเช่น ถึงแม้จะมีข้อกำหนดให้ฟาร์มเลี้ยงกุ้งต้องขึ้นทะเบียนและได้รับใบอนุญาต แต่ก็เป็นเรื่องยากสำหรับกรมประมงในการตรวจสอบฟาร์มเลี้ยงกุ้งเหล่านั้น ในทางปฏิบัติแล้วจะมีฟาร์มเลี้ยงกุ้งที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนเพาะเลี้ยงกุ้งเมื่อสภาพตลาดมีความต้องการเท่านั้น ผู้เลี้ยงกุ้งบางรายเลี้ยงกุ้งพร้อมไปกับปลานิลเพื่อลดต้นทุนอาหารสัตว์ ซึ่งถือเป็นวิธีปฏิบัติส่วนใหญ่ของฟาร์มเลี้ยงกุ้งทั้งหมดของตลาดภายในประเทศ เมื่อปราศจากการควบคุมภายใต้วิธีการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (Good Agriculture Practices - GAP) ฟาร์มเหล่านี้จึงมีแนวโน้มมากที่จะว่าจ้างแรงงานที่ไม่ได้จดทะเบียน และให้สวัสดิการแรงงานที่ต่ำกว่ามาตรฐาน ขณะที่ผู้เลี้ยงกุ้งจำนวนน้อยเผชิญกับความยากลำบากในการปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เข้มงวดมากจากตลาดส่งออก

แรงกดดันจากผู้ซื้อต่างประเทศในอุตสาหกรรมกุ้งอยู่ในระดับต่ำ
อุตสาหกรรมนี้จึงปรับและบังคับใช้มาตรฐานระหว่างประเทศในการแปรรูปและสภาพแรงงานได้ช้ากว่า:

เนื่องจากครึ่งหนึ่งของอุตสาหกรรมกุ้งมุ่งสู่ตลาดภายในประเทศ จึงมีแรงกดดันจากผู้ซื้อให้ปฏิบัติตามมาตรฐานระหว่างประเทศน้อยกว่า การบังคับใช้กฎระเบียบและมาตรฐานในการแปรรูปผลิตภัณฑ์กุ้งยังมีไม่สม่ำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการผลิตสำหรับตลาดภายในประเทศ จึงทำให้เกิดปัญหาในอุตสาหกรรมนี้ รวมถึงการแสวงประโยชน์จากแรงงานข้ามชาติและเด็กทำงาน

ผู้แปรรูปเพื่อการส่งออกในอุตสาหกรรมกุ้งของไทย มีความพยายามดำเนินการเพื่อปรับปรุงมาตรฐานแรงงานตลอดทั้งห่วงโซ่คุณค่า (value chain): เพื่อตอบสนองต่อแรงกดดันจากผู้ซื้อต่างชาติและรัฐบาลของประเทศนำเข้า ผู้ประกอบการแปรรูปเพื่อการส่งออกในอุตสาหกรรมกุ้งของไทยได้พยายามดำเนินการเพื่อปรับปรุงห่วงโซ่คุณค่าของตน โดยใช้อิทธิพลของความเป็นผู้ประกอบการเหนือผู้ดำเนินการอื่นๆ ในห่วงโซ่บังคับให้ผู้ดำเนินการเหล่านั้นปรับปรุงมาตรฐาน ทั้งนี้ การแปรรูปขั้นทุติยภูมิในโรงงานจะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดมาตรฐานจากผู้ซื้อต่างประเทศและกฎระเบียบจากเจ้าหน้าที่รัฐที่เข้มงวดมากกว่า จึงมีการควบคุมมาตรฐานแรงงานที่ดีกว่า อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมกุ้งของไทยแตกต่างจากอุตสาหกรรมหมู่น่ากระป๋อง นั่นคือ การผลิตกุ้งของไทยแบ่งออกเป็นสองส่วน โดยร้อยละ 50 ของการผลิตมุ่งเน้นที่การส่งออก และอีกร้อยละ 50 ผลิตเพื่อป้อนตลาดภายในประเทศ การศึกษาได้พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องมาตรฐานแรงงานและการควบคุมระหว่างการดำเนินการแปรรูปซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่คุณค่าการส่งออก และการเชื่อมโยงกับตลาดภายในประเทศ

ข้อเสนอแนะต่อประเด็นแรงงาน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้กำหนดนโยบาย:

เพิ่มความสนใจต่อประเด็นแรงงานให้อยู่ในกระบวนการตรวจสอบและกำกับดูแลให้มากขึ้น: ผู้กำหนดนโยบายควรออกนโยบายเกี่ยวกับกระบวนการตรวจสอบและกำกับดูแลให้สอดคล้องกับการปรับปรุงมาตรฐานแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการบังคับใช้กฎหมายและการตรวจสถานทำงาน ยิ่งกว่านั้น ภายใต้เงื่อนไขแนวปฏิบัติด้านแรงงานที่ดี (Good Labour Practices -GLP) กระทรวงแรงงานและกรมประมงซึ่งร่วมกันเป็นหัวหน้าคณะทำงานภาครัฐควรจัดการประชุมให้สม่ำเสมอมากขึ้น เพื่อกระตุ้นให้เกิดการนำ GLP ไปใช้อย่างจริงจัง ทั้งนี้ สมาชิกคณะทำงานเพื่อการบังคับใช้ GLP (ซึ่งควรมีตัวแทนจากสภาอุตสาหกรรมไทย สภาหอการค้าไทย องค์กรพัฒนาเอกชน ที่ปรึกษาด้านเทคนิคจาก ILO และตัวแทนจากฝ่ายผู้ซื้อที่สามารถร่วมสังเกตการณ์ได้) ควรใช้ GLP เป็นแนวทางสำหรับวิธีปฏิบัติด้านแรงงานที่เหมาะสมและสภาพการทำงานที่ดี ทำให้การปฏิบัติตาม GLP เป็นประโยชน์ต่อการแข่งขันสำหรับประเทศไทย

ปิดช่องว่างในข้อกำหนดจดทะเบียนแรงงาน :
กรมการจัดหางานควรติดตามตรวจสอบนายหน้าแรงงานจากการออกไปอนุญาต เพื่อบังคับให้เกิดการปฏิบัติที่เป็นธรรมต่อแรงงานข้ามชาติ นายหน้าแรงงานควรรับผิดชอบในการให้การสนับสนุนและช่วยเหลือแรงงานตลอดระยะเวลาที่แรงงานได้รับการว่าจ้างในประเทศไทย รวมทั้งการให้คำปรึกษาด้านกฎหมายหรือส่งต่อเพื่อรับคำปรึกษาด้านกฎหมาย และการสนับสนุน เพื่อให้มั่นใจว่าแรงงานจะได้รับการประกันสุขภาพ อำนวยความสะดวกให้แรงงานเข้าถึงสวัสดิการสังคม

ทำให้กระบวนการจดทะเบียนและรับรองสัญชาติง่ายขึ้น :
เนื่องจากขณะนี้แรงงานข้ามชาติที่ไม่ได้จดทะเบียนทำงานอยู่ในประเทศไทยเป็นจำนวนมากและมีบทบาทสำคัญ ต่อภาคอุตสาหกรรม กุ้ง และอาหารทะเล จึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องทำให้กระบวนการจดทะเบียนแรงงานข้ามชาติและการรับรองสัญชาติง่ายขึ้น เพื่อให้มั่นใจว่าแรงงานข้ามชาติที่ไม่ได้จดทะเบียนจะได้รับการเปลี่ยนสถานะให้ถูกต้อง ขณะเดียวกัน นายจ้างควรได้รับการกระตุ้นส่งเสริมให้จ้างแรงงานข้ามชาติที่จดทะเบียนโดยการตรวจสอบและกำกับดูแลมากขึ้น

เพิ่มความเข้มงวดในห่วงโซ่อุปทาน (supply chain) โดยการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และกระตุ้นให้ภาคธุรกิจจ้างแรงงานจดทะเบียนแล้ว :
ธรรมชาติของอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารทะเลที่อยู่อย่างกระจัดกระจายมาก ทำให้ยากที่จะสร้างและรักษามาตรฐานไว้ได้ การพัฒนากลไกบังคับใช้มาตรฐานที่เข้าถึงทุกภาคส่วนของอุตสาหกรรมจึงเป็นเรื่องท้าทายอย่างยิ่ง เพื่อจัดการกับช่องว่างเกี่ยวกับกฎระเบียบนี้ จึงควรพยายามที่จะทำให้ห่วงโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมกุ้งรัดกุมมากขึ้น โดยใช้อุตสาหกรรมทูน่ากระป๋องเป็นต้นแบบ

ทำให้ผู้มีโอกาสเป็นแรงงานข้ามชาติเข้าถึงช่องทางตามกฎหมายได้ง่าย โดยการลดค่าใช้จ่ายและเวลาในกระบวนการทางกฎหมาย :
กระบวนการทางกฎหมายสำหรับแรงงานข้ามชาติควรได้รับการทบทวนและปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยรัฐบาลไทยและประเทศเพื่อนบ้านควรปรึกษากับหุ้นส่วนทางสังคมในการระบุประเภทเอกสารและขั้นตอนทางกฎหมายที่ซ้ำซ้อนหรือไม่จำเป็นสำหรับแรงงานข้ามชาติ แรงงานข้ามชาติที่จดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมายควรได้รับข้อเสนอเกี่ยวกับการคุ้มครองที่ดีกว่าจากความเสียหายต่างๆ เพื่อสร้างแรงจูงใจและลดประโยชน์เชิงเปรียบเทียบ ทำให้การเป็นแรงงานนอกกฎหมายมีความดึงดูดใจน้อยลง

สร้างความมั่นใจว่ามาตรฐานด้านแรงงานจะถูกนำไปใช้กับผู้ว่าจ้างรับเหมาช่วง:
ถ้า ผู้รับเหมาช่วงว่าจ้างแรงงานข้ามชาติ
รัฐบาลไทยควรสร้างความมั่นใจว่าผู้ว่าจ้างรับผิดชอบ/ยอมรับพันธะผูกพันทางกฎหมายในฐานะนายจ้าง
ภายใต้กฎหมายแรงงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งพระราชบัญญัติแรงงานต่างด้าว พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน
(2541) พระราชบัญญัติประกันสังคม และพระราชบัญญัติค่าตอบแทนแรงงาน

มุ่งพยายามที่จะพัฒนาสภาพแรงงานในกระบวนการแปรรูปขั้นต้นที่จังหวัดสมุทรสาครก่อน:
เนื่องจากมากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ประกอบการแปรรูปขั้นต้นดำเนินการผลิตในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร
จึงอาจจะประหยัดกว่าหากจะเริ่มต้นความพยายามในพื้นที่นี้และพื้นที่ที่เชื่อมโยงกับกรุงเทพฯ
ซึ่งเป็นศูนย์กลางของอุปสงค์ภายในประเทศและศูนย์กลางการขนส่งสำหรับการส่งออกอาหารทะเล

**สร้างความตระหนักรู้ถึงความรับผิดชอบของรัฐบาลไทยที่มีต่อการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมในการคุ้มครองแ
ร
ง
น
 :**
จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเผยแพร่ให้กว้างขวางถึงความรับผิดชอบของรัฐบาลไทยที่จะคุ้มครองแรงงานอย่างเท่าเทียม
ภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (พ.ศ. 2541) โดยไม่คำนึงถึงสัญชาติและสถานะทางกฎหมาย

ให้บริกาารสนับสนุนที่แรงงานข้ามชาติเข้าถึงได้:
รัฐบาลไทยและรัฐบาลประเทศต้นทางควรจัดเตรียมบริการสนับสนุนต่างๆ และร่วมมือกับองค์กรพัฒนาเอกชน
(NGOs) และสหภาพภาคีภาคี
ในการสร้างช่องทางเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายและวิธีดำเนินการเพื่ออำนวยความสะดวกแก่แรงงานข้ามชาติใ
ห้สามารถเข้าถึงบริการได้ รวมถึงกลไกในการร้องเรียน

**สร้างความมั่นใจถึงการประสานงานที่มีประสิทธิภาพระหว่างฝ่ายต่างๆของภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร
ารจัดการแรงงานข้ามชาติ:** คณะกรรมการจัดการแรงงานข้ามชาติของประเทศต้นทางและประเทศไทย
ควรประกอบด้วยผู้แทนจากฝ่ายต่างๆ ที่สำคัญของภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแรงงานข้ามชาติ
รวมถึงด้านแรงงาน การตรวจคนเข้าเมือง สุขภาพ และสวัสดิการสังคม

สนับสนุนการรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับแรงงานข้ามชาติอย่างจริงจัง:
ควรพัฒนาข้อมูลแรงงานข้ามชาติโดยอาศัยความร่วมมือระหว่างหน่วยงานในระดับประเทศและระดับภูมิภาคให้ม
ากขึ้น และจากการประสานงานด้านข้อมูลกับประเทศต้นทางในระดับภูมิภาค
ซึ่งรวมถึงการแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นประจำเกี่ยวกับตลาดแรงงาน
ข้อมูลแรงงานจดทะเบียนโดยผ่านบันทึกความเข้าใจ (MOU) และกระบวนการจดทะเบียน/รับรองสัญชาติ

เช่นเดียวกับข้อมูลการส่งกลับประเทศและการย้ายถิ่นที่ไม่ปกติ รวมทั้งการวิเคราะห์แนวโน้มและรูปแบบ กระบวนการแก้ไขความไม่สอดคล้องของข้อมูลก็ควรจัดตั้งขึ้นด้วย

เพิ่ม ความตระหนัก รู้ ถึง คุณค่า ของ แรงงาน ข้ามชาติ :
การวิจัยถึงบทบาทของแรงงานข้ามชาติและมูลค่าเพิ่มของแรงงานข้ามชาติในห่วงโซ่มูลค่า (value chain) ของอุตสาหกรรมทอผ้า ก่อสร้าง และ กุ้ง ใน ประเทศไทย จะช่วยให้สาธารณชนเกิดความตระหนักมากขึ้นถึงคุณค่าของแรงงานข้ามชาติในภาคส่วนเหล่านี้ และ ผลกระทบเชิงลบต่อเศรษฐกิจไทย ในการขาดแคลนแรงงานดังกล่าว ข้อเสนอแนะนี้ผู้มีส่วนได้เสียนอกภาครัฐก็นำไปใช้ได้ด้วยเช่นกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้มีส่วนได้เสียนอกภาครัฐ:

ส่งเสริมให้ผู้ซื้อระหว่างประเทศเพิ่มความระมัดระวังและให้ติดต่อโดยตรงกับผู้จัดหาสินค้า เพื่อช่วยให้เกิดการใช้มาตรฐานระหว่างประเทศ รวมถึงด้านแรงงาน: การตรวจติดตามการใช้ GLP ที่ไม่เต็มที่เกี่ยวกับฝ้ายในอินเดีย จะกระตุ้นให้ภาคธุรกิจปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ซึ่งสร้างความมั่นใจแก่ทุกฝ่ายเกี่ยวกับสภาพการทำงานที่ปลอดภัย การให้ผู้ซื้อจากต่างประเทศเข้าร่วมในการประชุมพหุภาคี ซึ่งประกอบด้วยผู้ซื้อจากต่างประเทศ ภาคธุรกิจภายในประเทศ เจ้าหน้าที่ระดับประเทศและระดับท้องถิ่น ตัวแทนแรงงาน และองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) สามารถสร้างความเห็นชอบร่วมกันในการยกระดับอุตสาหกรรมอาหารทะเลไทย

ผลักดันแผนงานส่งเสริมมาตรฐาน GLP ในกลุ่มธุรกิจขนาดเล็ :
การที่มีผู้มีส่วนได้เสียหลายฝ่ายอยู่ในคณะทำงานพัฒนาแนวทางการปฏิบัติตามมาตรฐาน GLP สำหรับอุตสาหกรรมประมงทั้งระบบ จะเป็นการสร้างโอกาสให้เกิดความร่วมมือมากขึ้นระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้าของธุรกิจขนาดเล็อาจได้รับประโยชน์จากโครงการริเริ่มขององค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ในการเพิ่มพูนความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับ GLP

พัฒนาศักยภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็ (SMEs) ในอุตสาหกรรมแปรรูปกุ้ง เพื่อปรับปรุงสภาพแรงงาน :
การที่อุตสาหกรรมกุ้งขาดการรวมตัวและการที่มีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็ (SMEs) จำนวนมากในภาคส่วนนี้ ทำให้เจ้าหน้าที่รัฐและบริษัทขนาดใหญ่ตรวจติดตามสภาพแรงงานทั้งห่วงโซ่มูลค่า (value chain) ได้ยาก องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถช่วยทำงานใกล้ชิดยิ่งขึ้นกับบริษัทขนาดใหญ่และเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในการเข้าถึงวิสาหกิจรายย่อยและขนาดเล็ และช่วยสร้างวิถีปฏิบัติในการบริหารจัดการแรงงานให้สอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศ

ดำเนินการวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานที่เป็นอันตรายต่อเด็กและเยาวชนในประเทศไทย:
จำเป็นที่จะต้องมีการวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานที่เป็นอันตรายในกลุ่มเด็กและเยาวชน เพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ ให้มากขึ้น ทั้งนี้งานวิจัยในอนาคตควรจะครอบคลุมขอบเขตของอันตรายในการประกอบอาชีพให้กว้างขวางขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเล

กระตุ้นนายจ้างให้สร้างหลักประกันว่าไม่มีเด็กวัย 5-14 ปีอยู่ในการทำงาน:¹⁰
การศึกษานี้พบว่าเด็กทำงานในสัดส่วนสูงหรือหนึ่งในสามของเด็กทำงานเผชิญกับการบาดเจ็บจากการทำงาน ในกรณีที่พ่อแม่ปกป้องลูกมาที่ทำงานด้วย เจ้าของธุรกิจควรสร้างความมั่นใจว่าเด็กเหล่านี้จะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและไม่ได้เข้ามาอยู่ในการทำงาน โดยหลักการแล้วพ่อแม่ควรพาเด็กไปยังสถานรับเลี้ยงเด็กหรือโรงเรียนมากกว่าจะพาไปทำงาน

ให้รวมค่าธรรมเนียมนายหน้าและค่าขึ้นทะเบียนแรงงานข้ามชาติไว้ในค่าใช้จ่ายของนายจ้างที่ต้องจ่ายเมื่อว่าจ้างแรงงานข้ามชาติ: ส่วนหนึ่งของความพยายามที่จะปิดช่องว่างในกระบวนการจดทะเบียนก็คือ นายจ้างควรจะเป็นผู้จ่ายค่าธรรมเนียมนายหน้าและค่าจดทะเบียนแรงงานข้ามชาติ เพื่อลดโอกาสที่จะเกิดพันธะผูกพันจากหนี้สินและลดความเสี่ยงอื่นๆ

สร้างความมั่นใจว่าเด็กทำงานอายุ 15-17 ปีสามารถเข้าถึงผู้ให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับงานได้:
ในกลุ่มเด็กทำงานในอุตสาหกรรมกึ่ง/อาหารทะเลในจังหวัดนครศรีธรรมราชและสงขลา พบว่า 1 ใน 10 คน ไม่ทราบว่าจะขอความช่วยเหลือจากใครเมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับการทำงาน และ 1 ใน 4 กล่าวว่าไม่มีใครที่จะช่วยเหลือได้เมื่อมีปัญหา นายจ้างในภาคเอกชนสามารถช่วยจัดการกับปัญหานี้ โดยการระบุบุคคลที่แรงงานจะไปขอความช่วยเหลือได้ในที่ทำงาน และองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) สามารถให้ความช่วยเหลือในลักษณะที่คล้ายกันในระดับชุมชน

¹⁰ พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 ได้ร่างเงื่อนไขสำหรับการว่าจ้างคนทำงานอายุน้อยไว้อย่างคร่าวๆ เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปีไม่ได้รับอนุญาตให้ทำงานในประเทศไทย ซึ่งให้ความหมายโดยนัยว่าหากบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปีทำงานจะถูกจัดเป็นแรงงานเด็ก แรงงานเด็กได้ถูกกำหนดตามเกณฑ์ต่อไปนี้

- บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปีที่ทำงาน 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์เป็นอย่างน้อย
- หรือ อายุ 15-17 ปี และทำงานอันตราย
- หรือ อายุ 15-17 ปี และทำงานมากกว่า 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
- หรือ อายุ 15-17 ปี และทำงานระหว่างเวลา 22.00 น.-6.00 น.

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้มีส่วนได้เสียที่เป็นพหุภาคี:

สร้างเวทีระดับภูมิภาคเพื่อการบริหารห่วงโซ่คุณค่า (value chain) ระดับภูมิภาคให้ดีขึ้นในภาคส่วนอาหารทะเล: เวทีระดับภูมิภาคซึ่งรวมถึงรัฐบาล ภาคเอกชน (ผู้ผลิต รวมทั้งผู้ซื้อภายในประเทศและต่างประเทศ) องค์กรระหว่างประเทศ และองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) จะช่วยเปิดพื้นที่ให้กับการปรึกษาหารือเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดในการจัดการและกำกับดูแลเพื่อสนับสนุนการพัฒนาสภาพแรงงานให้ดีขึ้นตลอดห่วงโซ่คุณค่า

ข้อค้นพบต่อการศึกษาของแรงงานข้ามชาติ

หนึ่งในสามของเด็กไม่ได้เข้าโรงเรียน และเด็กผู้ชายได้รับผลกระทบอย่างเด่นชัด: ในบรรดาเด็กทำงานในอุตสาหกรรมกุ้งและอาหารทะเล มีเพียงร้อยละ 56.4 ที่ได้เข้าโรงเรียนหรือศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน เด็กหนึ่งในสาม (ร้อยละ 40.7) ไม่ได้เข้าโรงเรียนใดๆ เลย จังหวัดสมุทรสาครมีเด็กทำที่ไม่ได้เข้าโรงเรียนในสัดส่วนสูงสุด (ร้อยละ 78.6) มากกว่าหนึ่งในสามของเด็กในจังหวัดสุราษฎร์ธานี (ร้อยละ 43.5) ไม่ได้เข้าโรงเรียน ตามด้วยร้อยละ 30.1 ในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี เด็กชายไม่ได้เข้าเรียนมากกว่าเด็กหญิงถึงสามเท่า (ร้อยละ 85.7 และร้อยละ 25.0 ตามลำดับ) ส่วนในจังหวัดสงขลา เด็กชายไม่ได้เข้าเรียนมากกว่าเด็กหญิงสองเท่า (ร้อยละ 33.6 และร้อยละ 14.2 ตามลำดับ) นอกจากนี้ เด็กหญิงยังมีอัตราเข้าเรียนที่โรงเรียนมากกว่าเด็กชายทุกจังหวัดที่สำรวจ

บุตรคนที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรหญิงต้องออกจากโรงเรียนเพื่อดูแลน้องอย่างเห็นได้ชัด: พ่อแม่ทั้งสามจังหวัดระบุว่า พี่จะต้องรับภาระในการดูแลน้อง เนื่องจากครอบครัวส่วนใหญ่เหล่านี้มีลูกที่อยู่ในวัยทำงาน (15 ปีและสูงกว่า) และโดยทั่วไปเด็กวัย 12 ปีคือผู้สามารถดูแลน้องได้แล้ว ดังนั้นหน้าที่ดูแลน้องที่มีอายุน้อยกว่าจึงมักจะเป็นหน้าที่ของบุตรคนที่สอง และถ้าบุตรคนที่สองนั้นเป็นหญิง ก็มีโอกาสสูงที่จะต้องอยู่บ้านเพื่อดูแลน้องๆ

ในทุกจังหวัด เด็กหญิงจะรับภาระงานบ้านเป็นสัดส่วนที่สูงกว่าเด็กชาย โดยเด็กหญิงร้อยละ 90.2 จะทำงานบ้าน เมื่อเทียบกับเด็กชายเพียงร้อยละ 61.2

เด็กข้ามชาติแทบทุกคนที่ไม่เคยเข้าโรงเรียนให้เหตุผลว่าเพราะต้องทำงาน :
จากการสำรวจของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์พบว่าในบรรดาเด็กข้ามชาติที่ต้องทำงาน มีเพียงจำนวนน้อยในอุตสาหกรรมกึ่งและอาหารทะเลที่ได้เข้าโรงเรียน (ร้อยละ 3.9) ในกลุ่มเด็กข้ามชาติ 192 คนไม่เคยเข้าโรงเรียนไทย และเด็กที่ได้ทำงานในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมาเกือบทุกคน (ร้อยละ 96.2) ให้เหตุผลหลักที่ทำให้ไม่ได้เข้าโรงเรียนว่าเพราะต้องทำงาน

ความสามารถในการหารายได้ของแรงงานข้ามชาติไม่ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญจากการสำเร็จการศึกษา
ร ะ ด้ บ ป ะ ฎ ม ห รื อ ม ั ฐ ย ม :
การวิเคราะห์ทางสถิติพบว่าความสามารถในการพูดภาษาไทยได้จะเพิ่มอัตราค่าแรงต่อวันโดยเฉลี่ยสำหรับผู้ข้ามชาติที่ทำงานในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาหารทะเลประมาณร้อยละ 1.54 สำหรับแรงงานแกะเปลือกกุ้ง ซึ่งได้ค่าแรงวันละ 300 บาท ความสามารถพูดภาษาไทยจะช่วยเพิ่มรายได้เป็น 304.50 บาท ในทางตรงกันข้าม ถ้าทำงานเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งชั่วโมง จะทำให้ได้รายได้ต่อวันเพิ่มขึ้น 50-60 บาท ดังนั้น การตัดสินใจออกจากโรงเรียนมาทำงานเป็นส่วนที่สะท้อนให้เห็นถึงการคำนวณผลทางเศรษฐกิจด้วย

หนี้สินและการเคลื่อนย้ายของพ่อแม่เชื่อมโยงกับการลดลงในการสมัครเข้าเรียนของเด็ก :
หนี้สินของครัวเรือนคือปัจจัยหนึ่งที่ทำให้พ่อแม่ต้องเลือกการทำงานมากกว่าการศึกษาของบุตร ผู้ตอบแบบสอบถามหลายรายอ้างถึงหนี้สินว่าเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ครอบครัวต้องย้ายที่อยู่ไปยังบริเวณอื่น ต้องให้ลูกออกจากโรงเรียน และในบางกรณีต้องให้ครอบครัวหลบหนี ซึ่งเป็นการกีดขวางการเข้าเรียนในอนาคตของเด็กๆ

พ่อแม่ที่เชื่อว่าในอนาคตตนจะยังอยู่ในประเทศไทย มีแนวโน้มส่งบุตรเข้าโรงเรียนมากกว่า :
แรงงานข้ามชาติที่มั่นใจว่าตนจะสามารถอาศัยอยู่ในประเทศไทยอีกระยะหนึ่ง มีแนวโน้มที่จะส่งบุตรเข้าโรงเรียนมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานข้ามชาติที่รู้ว่าตนจะยังคงอยู่ในประเทศไทยจนกระทั่งบุตรจะมีอายุถึงวัยทำงานคือ 15 ปี คนเหล่านี้มองว่าการเข้าเรียนมีความสำคัญที่จะช่วยเพิ่มโอกาสในการทำงานของบุตร

พ่อแม่ที่เชื่อว่าตนจะกลับประเทศเมียนมาในไม่ช้า มีแนวโน้มที่จะให้บุตรทำงานหรือส่งเข้าโรงเรียนที่พูดภาษาพม่ามากกว่า :
ครอบครัวที่มองว่าตนมีเวลาจำกัดที่จะอยู่ในประเทศไทย จะเน้นการสร้างรายได้ระยะสั้นมากกว่า ความพยายามนี้บางครั้งขยายไปถึงบุตรซึ่งถูกคาดหวังให้ช่วยหารายได้ให้ครอบครัว โดยมักเป็นการรับงานมาทำที่บ้าน อย่างไรก็ตาม ผู้ตอบคำถามยังเปิดเผยว่า ครอบครัวเหล่านี้มองว่าการเข้าเรียนที่พูดภาษาพม่าเป็นทางเลือกที่น่าสนใจ เนื่องจากเป็นการเตรียมนักเรียนให้กลับเข้าสู่ระบบโรงเรียนของเมียนมา (และวัฒนธรรมเมียนมา)

การจัดให้เด็กข้ามชาติเข้าสู่ระบบโรงเรียนไทยโดยเริ่มจากระดับประถมศึกษาปีที่หนึ่ง (ถึงแม้ว่าเด็กข้ามชาตินั้นจะมีอายุมากกว่าเพื่อนชาวไทยมากก็ตาม) สร้างปัญหาเชื่อมโยงทั้งสำหรับโรงเรียน นักเรียน และครู รวมถึงอัตราการออกจากโรงเรียนกลางคันของกลุ่มเด็กข้ามชาติ: พ่อแม่ ผู้บริหารโรงเรียน และผู้นำองค์กรพัฒนาเอกชน ได้อธิบายถึงความท้าทายที่เชื่อมโยงในการจัดให้เด็กข้ามชาติมาเข้าโรงเรียนไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งว่าขณะที่แนวปฏิบัติเช่นนี้ต้องการสร้างความมั่นใจว่าเด็กข้ามชาติจะได้รับการศึกษาตามหลักสูตรประถมศึกษาอย่างสมบูรณ์ แต่ก็มีส่วนทำให้เด็กข้ามชาติลาออกจากโรงเรียนในอัตราสูง พ่อแม่ผู้ข้ามชาติสังเกตว่าบุตรของตนรู้สึกอายที่จะถูกเปรียบเทียบกับเด็กไทยที่มีอายุน้อยกว่าหลายปี นอกจากนี้ครูและผู้บริหารโรงเรียนยังได้ตั้งข้อสังเกตถึงความท้าทายของการสอนในชั้นเรียนที่มีความแตกต่างของอายุผู้เรียนอย่างมาก ผู้นำองค์กรเอกชนเล่าว่าเด็กที่อายุมากกว่าสามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้เร็วกว่า (ส่วนหนึ่งเป็นเพราะอายุ) จึงทำให้เกิดความไม่พอใจในกลุ่มผู้ปกครองชาวไทยและความขัดแย้งเล็กน้อยในชุมชนของโรงเรียน

ข้อเสนอแนะต่อการศึกษาระงงานข้ามชาติ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้กำหนดนโยบาย:

เพิ่มโอกาสสำหรับเด็กข้ามชาติที่จะเข้าถึงศูนย์การศึกษาเด็กเล็ก: ควรสนับสนุนให้เด็กข้ามชาติสมัครเข้าศูนย์ดูแลเด็กที่จัดการโดยกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งตั้งอยู่ทุกตำบล ปรับงบประมาณท้องถิ่นให้สามารถรองรับเด็กเหล่านี้ได้ เด็กข้ามชาติควรได้รับการสนับสนุนให้เข้าศูนย์การศึกษาเด็กเล็กเมื่ออายุได้ 3 หรือ 4 ปี เพื่อให้มั่นใจว่าจะสามารถใช้ภาษาไทยได้ดีพอในการเข้าเรียนโรงเรียนไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งพร้อมกับเพื่อน ๆ

จัดให้เด็กข้ามชาติอยู่ร่วมกับเพื่อนที่มีอายุใกล้เคียงกันเมื่อเข้าโรงเรียนไทย: เพื่อสนับสนุนให้เด็กข้ามชาติสามารถปรับตัวเข้ากับโรงเรียนหลักสูตรภาษาไทยได้ ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดให้เด็กเหล่านี้อยู่ในชั้นเรียนร่วมกับเด็กไทยที่มีอายุใกล้เคียงกัน

(แทนที่จะกำหนดให้เด็กข้ามชาติทุกคนต้องเข้าเริ่มเรียนในชั้นประถมหนึ่ง ไม่ว่าจะอายุเท่าใดก็ตาม) และก่อนที่จะเข้าโรงเรียนไทย เด็กข้ามชาติควรได้รับการฝึกฝนภาษาไทยและเรียนรู้ประเด็นสำคัญของหลักสูตร

ร ี ก ษ า อ ั ต ร ว าค ่า เ รี ย น ใ ห้ ต ำ :
ขณะที่เด็กทุกคนสามารถเข้ารับการศึกษานี้ในประเทศไทยไม่ว่าสถานะทางทะเบียนราษฎรจะเป็นเช่นไรก็ตาม การศึกษานี้พบว่าลูกของแรงงานข้ามชาติที่ไม่ได้จดทะเบียนมีแนวโน้มที่จะสมัครเข้าเรียนต่ำ เนื่องจากครอบครัวมีรายได้ต่ำกว่าแรงงานข้ามชาติจดทะเบียน จึงมีความสามารถที่จะจ่ายค่าเรียนได้น้อยกว่า จึงควรทำให้ค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้องกับการเข้าเรียนต่ำอยู่เสมอ เพื่อไม่เป็นการกีดกันเด็กเหล่านี้

ส ำ ร ำ ง ค ว ำ ม ม ัน ใจ ว ำ เ ต ็ ก ข ำ ม ช ำ ต ิ ส ำ ม ำ ร ถ เ รี ย น แ บ บ ไ ม่ เ ต ็ ม เ ว ล ำ ไ ด้ :
โดยเฉพะอย่างยิ่งสำหรับเด็กวัยทำงานที่มีอายุระหว่าง 15 - 17 ปี :
ชั้นเรียนนอกเวลาและโรงเรียนวิชาชีพให้โอกาสที่ดีสำหรับเด็กเหล่านี้ที่จะศึกษาพร้อมทำงานไปด้วย (เมื่อเทียบกับเด็กที่ลาออกไปทำงานเต็มเวลา) รูปแบบของการศึกษาที่ยืดหยุ่นสำหรับเด็กวัยตั้งแต่ 13 ปีขึ้นไป จะช่วยส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ยังคงเรียนต่อไปได้เมื่อขึ้นชั้นมัธยมปลาย ซึ่งเป็นเวลาที่เด็กหลายคนลาออกไปทำงาน

ส ำ ร ำ ง ห ล ัก ส ู ต ร ฝ ึ ก อ บ ร ม วิ ช ำ ฑ ิ พ ที่ ข อ ง ร อ ง เ รี ย น ส ำ ห รั บ เ ต ็ ก อ ำ ย ู 1 3 - 1 4 ปี :
พ่อแม่แรงงานข้ามชาติที่มั่นใจว่าจะอยู่ในประเทศไทยจนกว่าบุตรของตนจะมีอายุถึงวัยทำงานคือ 15 ปี มีแนวโน้มที่จะส่งบุตรเข้าโรงเรียนสูง ดังนั้น หลักสูตรการฝึกอบรมวิชาชีพที่เชื่อมโยงกับความต้องการของตลาด (และถ้าเป็นไปได้ เชื่อมโยงกับการจ้างงานเมื่ออายุ 15 ปี) จะเป็นสิ่งจูงใจสำหรับพ่อแม่ที่จะให้ลูกอยู่ในโรงเรียนต่อไป โครงการดังกล่าวยังอาจช่วยให้นายจ้างหาคนมาทำงานในส่วนสำคัญที่มีปัญหาขาดแคลนแรงงานได้

ค ำ น ึ ง ถึ ง ก ำ ร ต ั้ง ก อ ง ทุ น ก ำ ร ศึ ก ษ ำ ข อ ง ภ ำ ค รั ฐ ส ำ ห รั บ เ ต ็ ก ข ำ ม ช ำ ต ิ :
เนื่องจากการเข้าเรียนในโรงเรียนมีความสำคัญต่อการป้องกันการใช้แรงงานเด็ก รัฐบาลจึงควรพิจารณาถึงการให้นายจ้างจ่ายเงินเป็นกองทุนเพื่อสนับสนุนการศึกษาของผู้ข้ามชาติในประเทศไทย โดยให้ เป็น เง ็ อ น ไ ข ห น ึ ง ใน ก ำ ร ข อ น ำ แ ร ง ง ำ น ข ำ ม ช ำ ต ิ ข ำ ป รั ะ เ ต ็ ก ก อ ง ทุ น เ พื่ อ ก ำ ร ศึ ก ษ ำ น ี ้ ส ำ ม ำ ร ถ น ำ มา ใ ช้ อ ุด หน ุ น ก ำ ร ด ำ เ นิ ง ำ น ข อ ง คุ ณ ย ี ใ ห้ ก ำ ร ศึ ก ษ ำ ใน ช วั ง เ ป ็ ล ี ย น ผ ำ น ข อ ง เ ต ็ ก และช่วยให้นักข้ามชาติสามารถปรับตัวเข้าสู่ระบบการศึกษาอย่างเป็นทางการของประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ส ำ น ั บ ส ุ น ุ น ค ว ำ ม ร ่วม ม ี อ ะ ะ ต ั บ ฑ ิ ว ำ ค ิ ใน ก ำ ร เ ท ี ย บ เ พ ล ท ำ ง ก ำ ร ศึ ก ษ ำ : ในฐานะส่วนหนึ่งของกระบวนการ MOU ควรพิจารณาถึงการจัดทำกรอบที่ชัดเจนสำหรับการเทียบผลทางการศึกษาระหว่างประเทศต้นทางและประเทศไทย

สร้าง ความมั่นใจว่าการศึกษาที่ให้แก่ผู้ข้ามชาติมีคุณภาพสูง :
การศึกษาที่มีคุณภาพสูงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนามนุษย์และการพัฒนาพลเมือง ยิ่งกว่านั้น การศึกษาที่มีคุณภาพจะช่วยสนับสนุนอัตราคงอยู่ในโรงเรียนของนักเรียนดีขึ้น เป็นแรงจูงใจสำคัญแก่ครอบครัวผู้ข้ามชาติที่จะเลือกให้การศึกษาแก่บุตรวัยเรียนมากกว่าจะให้ไปทำงาน การตรวจติดตามที่มีมาตรฐานเป็นประจำและการประเมินผลครูที่สอนเด็กข้ามชาติจะช่วยสร้างหลักเรื่องคุณภาพ การศึกษาได้

พร้อมให้บริการสนับสนุนแก่เด็กที่ยังอยู่ในโรงเรียนด้วยเป้าหมายให้เกิดการศึกษาต่อเนื่อง:
เนื่องจากเด็กที่อยู่ในโรงเรียนอยู่แล้วมีความสนใจที่จะศึกษาต่อเป็นอย่างมาก และอัตราเด็กลาออกหลังจากจบการศึกษาระดับประถมศึกษาและอีกครั้งหนึ่งเมื่ออายุครบ 15 ปีค่อนข้างสูง จึงควรพร้อมให้บริการสนับสนุนแก่เด็กในโรงเรียน เพื่อช่วยพวกเขาในการพิจารณาถึงความท้าทายต่างๆ เกี่ยวกับการลาออกจากโรงเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้มีส่วนได้เสียนอกภาครัฐ:

เพิ่มการศึกษาและการสนับสนุนในชุมชนแรงงานข้ามชาติ: เมื่อไม่นานมานี้ ประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงกระบวนการจดทะเบียนแรงงาน ทำให้ผู้ข้ามชาติสามารถต่ออายุใบอนุญาตทำงานหลังจากออกนอกประเทศไปในช่วงระยะเวลาสั้นๆ โดยให้การรับประกันแก่ผู้ข้ามชาติว่าพวกเขาสามารถอาศัยอยู่ในประเทศไทยระยะยาวได้ (ตราบเท่าที่พวกเขายังคงมีความสัมพันธ์ที่ทำให้เกิดผลผลิตกับนายจ้าง) ผู้ข้ามชาติเหล่านี้จะลงทุนกับชีวิตของตนเองและบุตรในประเทศไทยมากขึ้น ซึ่งส่งผลอย่างมากต่อความเต็มใจของพ่อแม่ที่เป็นแรงงานข้ามชาติในการส่งบุตรของตนเข้าโรงเรียนในชั้นประถมศึกษา

เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับสิทธิทางการศึกษาและประโยชน์ของการศึกษาในกลุ่มเด็กวัยทำงานช่วงอายุระหว่าง 13-17 ปี: เด็กที่มีอายุมากส่วนใหญ่ที่ทำงานในอุตสาหกรรมแปรรูปกุ้งและอาหารทะเล ซึ่งขณะนี้ไม่ได้เรียนในโรงเรียน ซึ่งให้เห็นว่าพวกเขาไม่แน่ใจว่าตนเองต้องการเข้าโรงเรียนหรือไม่ ดังนั้นจึงเป็นโอกาสที่จะเพิ่มความตระหนักรู้เกี่ยวกับสิทธิของเด็กข้ามชาติในการเข้าถึงโรงเรียนในประเทศไทย และให้ทราบถึงประโยชน์จากการศึกษาโดยทั่วไป

สนับสนุนช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของเด็กข้ามชาติก่อนเข้าสู่โรงเรียนไทย: องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และภาคเอกชน อาจช่วยสนับสนุนให้เกิดการส่งผ่านที่ประสบความสำเร็จของเด็กข้ามชาติในการเข้าเรียนในโรงเรียนไทย

ด้ ว ย ก า ร ช่ ว ย ห า ค รุ ที่ พู ด ได้ ทั้ง ภ า ช า ไ ท ย แ ล ะ ภ า ช า พ ม า เพื่อทำหน้าที่เตรียมเด็กเข้าสู่ระบบการศึกษาของประเทศไทยและหลังจากเด็กเข้าโรงเรียนแล้วอีกกระยะหนึ่ง โดยการทำงานร่วมกับภาครัฐในการฝึกอบรมครูเหล่านี้ให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการเฉพาะของเด็กข้ามชาติ ซึ่งกำลังจะเข้าสู่ระบบโรงเรียนไทยเป็นครั้งแรก

สนับสนุนให้เกิดความสัมพันธ์และความเข้าใจที่ดีขึ้นระหว่างคนไทยและแรงงานข้ามชาติ:

อ ง ค์ ก ร พั ฒ น า เ อ ก ช น (NGOs) และภาคเอกชนสามารถสนับสนุนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและทางสังคมที่ดีขึ้นสำหรับเด็กข้ามชาติ ด้วยการพยายามเพิ่มพูนความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างคนไทยและแรงงานข้ามชาติที่อาศัยอยู่ในชุมชนเดียวกัน กิจกรรมในชุมชนจะช่วยส่งเสริมความเข้าใจและความเคารพต่อสองวัฒนธรรม ทั้งนี้ ความรู้ลึกถึงการลงทุนในชุมชนที่อาศัยอยู่ร่วมกันจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการออกแบบการสนับสนุนด้านการศึกษาสำหรับเด็กข้ามชาติให้ประสบความสำเร็จต่อไป

ให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และ/ หรือ แรงจูงใจ แก่ครอบครัวแรงงานข้ามชาติ เพื่อให้เด็ก ๆ

ได้ อยู่ใน โรงเรียน ต่อไป : นายจ้างของแรงงานข้ามชาติ ควรพิจารณาถึงการให้ความช่วยเหลือทางการเงินและแรงจูงใจอื่นๆ เพื่ออำนวยความสะดวกในการสมัครเข้าเรียนและการศึกษาต่อของเด็กข้ามชาติ แรงจูงใจดังกล่าวอาจรวมถึงชุดนักเรียน อุปกรณ์การเรียน เงินเดือนครู อุปกรณ์ในโรงเรียน สถานที่เรียน ค่าเดินทางฟรีจากชุมชนแรงงานข้ามชาติไปยังศูนย์การศึกษาหรือโรงเรียน อาหารกลางวันฟรี และรางวัลด้านการเงินในรูปแบบของทุนการศึกษาสำหรับเด็กข้ามชาติที่มีผลการเรียนดี

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้มีส่วนได้เสียที่เป็นพหุภาคี:

เปิดเวทีให้กับผู้มีส่วนได้เสียที่เป็นพหุภาคีเพื่อร่วมกันจัดการกับความท้าทายเกี่ยวกับการศึกษาของแรงงานข้ามชาติ : ภาครัฐ อ ง ค์ ก ร พั ฒ น า เ อ ก ช น (NGO) แ ล ะ ภ า ค เ อ ก ช น ควรร่วมกันเปิดเวทีเพื่อแก้ไขปัญหาความท้าทายเกี่ยวกับการศึกษาของแรงงานข้ามชาติ เวนีดังกล่าวควรสนับสนุนการประสานงานด้านบทบาทและความรับผิดชอบในการนำข้อเสนอแนะจากรายงานฉบับนี้ไปผลักดันให้เกิดการปฏิบัติให้สำเร็จ รวมถึงการผลักดันให้เกิดการปฏิบัติอื่นๆ เพื่อสนับสนุนการเข้าถึงและคุณภาพการศึกษาที่ดีขึ้นของแรงงานข้ามชาติ

สามารถดาวน์โหลดรายงานฉบับเต็มได้ที่ asiafoundation.org/MigrantChildLaborStudyTH

The Asia Foundation

Improving Lives, Expanding Opportunities

International
Labour
Organization